

Два свята

Йоан 2:1-11

Пасажът, върху който днес ще размишляваме, разказва за събитията по време на сватбата в Кана Галилейска. Когато става дума за сватба, винаги има особен градус, дължащ се не само на алкохолни изпарения, а и на спомени – за едни и мечти- за други. Е, днес популярността на това централно някога за живота на човек събитие е намалела. Какво да се прави- глобално явление, световна криза... Днес има по-важни неща. Една младоженка упреква съпруга си: ”Мили, вече два месеца не можеш да се решиш каква кола да купим, а ми предложи брак още на третия ден!” „Но скъпа, покупката на кола е сериозно нещо.”

Какво друго ни остава, освен да чакаме финансовата криза да се задълбочи дотам, че хората пак да започнат да се женят по любов...

И така, някога на брака се е гледало наистина като на централно събитие в живота. В Откровение 19:9 четем за една бъдеща сватба: ”Блажени, които са призовани на сватбената вечеря на Агнето!” Брачната институция е Божие откровение, но днес все по-малко хора разбират това. Спомням си, преди години, че след като взех водното си кръщение, се чувствах по много подобен начин, както когато се ожених. Казвах си: ”Е, поех по нов път, връщане няма. Вече ще имам нови роднини, нови отговорности, нови взаимоотношения.” Кръщението, сватбата, погребението- те са мост между два различни свята. Ето защо са свещени събития, отбелязвани по специален начин. Събития, които изискват свидетели.

Исус току-що е събрал учениците и започва служението Си. Защо първото нещо, което правят, е да отидат на сватба? Дали това е импулсивно решение, породено от синовен дълг, или има някаква скрита причина?

Виното свършва. В миналото сватбените тържества са траяли по една, а понякога и две седмици, събирал се е много народ и не било рядкост виното да свърши по някое време. Причината не е обаче заради някакво масово напиване- тогава да се напие човек на сватба е било срамно нещо.

Майката на Исус се обръща към своя Син и Му казва: ”Вино нямат.” Защо точно към Него се обръща? Какво очаква? Ще видим...

Неочакван обаче е отговора на Исус. „Какво имам с теб, жено? Часът Ми още не е настъпил!”

Защо така реагира Господ? Когато ми е трудно да си отговоря понякога, си представям обратната ситуация. „Добре, майко, един момент, ей сега ще сторя чудо. Нали затова Съм тук! Мисията Ми е да задоволявам винаги и всякак човешките прищявки...”

Каква представа за Бог само! Нашият светски Биг Бродър!

Може би реакцията на Исус звучи прекалено строго, но впечатлението идва от обръщението „жено”, което, всъщност, е било обичайно за времето си, както днешното „госпожо”.

Това, което става ясно е, че между човешката и Божествената природа няма нищо общо. Святият Бог и покварения свят- между тях зее бездънна пропаст.

В Ст. Завет думата за „свят“ на евр. е „кдш“, което се превежда като „отделяне“, „яркост“. Използва се, за да опише и други атрибути на Бог- могъщество, трансцендентност, чистота, дори...опасност! Бог в светостта Си е огън пояждащ. В Новия Завет Исус също е описан като свят: „Така каза Святият, Истинният, у Когото е Давидовия ключ.“ Откр.3:7

Демоните уплашено се отдръпват:”Какво общо имаме с Теб, Сине Човешки?”

Славата на Исус се явява в това, че Той никога не е в синхрон със света. Различните епохи и култури са се опитвали да Го напаснат, но Исус е същият вчера, днес и във вечността! Хора с „тънка кожа“ вероятно се засягат от понякога язвителния и безкомпромисен език на Исус.

„Зъл и прелюбодеен род иска знамение...”

„О, роде, невярващ, докога ще бъда с вас и ще ви търпя!”

„Който върши волята на Отца Ми, той ми е брат и сестра и майка.”...

Няма как да свържем такива думи с изкривената представа за сладникав Господ.

В Псалом 24:3,4 се казва, че в Божието присъствие стоят само чистите по сърце, т.е. хората, отговарящи на Неговите стандарти.

Не може да има мир между светостта и покварата. Неверието, непокорството нямат общо с човешката себедостатъчност.

Защо в този миг Исус изглежда така далечен пред майка Си?

Часът не е настъпил още. Не е дадено на човек да прозре Божествената премъдрост.

Мария обаче не се обижда. Не разбира всичко, но казва:”Каквото рече, сторете.”

Смирениите винаги са и покорни, дори да не разбират напълно всичко.

Има и друго- дали майчиният инстинкт не е довел Мария при Сина, след като проблемът с виното е възникнал? Все пак, майка е, между тях има по-голяма близост, в сравнение с останалите. Също така, тя знае кой е Исус! Не може да си обясни какво я кара да отиде при Него, но инстинктът и не лъже.

Вярно, часът не е настъпил още. Часът обаче за какво?

За да разберем, нека да надзърнем за малко в Стария Завет. Първото чудо, което Мойсей прави пред фараона, е превръщането на водата в кръв. Нещо съкрушаващо има в тази картина. Божият гняв и присъда над греха символизира тази кръв. Ала с идването на Исус идва и Новозаветната епоха. Бог даде единородния Си Син, за да не погине ни един, който вярва в Него. Пролятата на Голгота кръв донесе нашето изкупление, завесата на храма се раздра и човеците вече можеха да имат мир с Бога.

Първо трябваше да бъде разпознат Исус като Божият Син- с всички атрибути на Бог. После трябваше да пролее кръвта Си, за да възкръсне и да изпрати Святия Дух, който с възкресенската Си сила ще възкреси и нас.

„Тази чаша е Новия Завет в Моята кръв.” Когато Святият Дух слезе на

Петдесетница, мнозина от невярващите помислиха християните за пияни. Ала не с вино бяха опити, а с радостта на Божието присъствие, станало достъпно чрез пролятата кръв. Ето защо виното тук символизира радостта от изливането на Святия Дух. Часът още не е настъпил, но Исус с първото Си знамение предизвестява този бъдещ момент.

Дали когато Мария казва:”Вино нямат”-това не се отнася за спасения еврейски народ,който живее в страх и без радост? Да, евреите знаеха много за светостта на Бог, но нито ходеха в тази святост, нито познаваха изумителния дар на благодатта. Спомнете си как започва Евангелието на Йоан. „В началото бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог...” Всичкото богословие и човешката философия не могат да схванат в пълнота смисъла на това твърдение! Ала вижте края на Евангелието. Исус е възкръснал, може би се очаква тръбен глас да разкрие тайната на Богоявлението... Но вместо това ни се разкрива семплата идилична сцена на утрото, когато Исус отново напълва мрежите на смаяните ученици. А после ги кани при Себе Си и им казва:”Яжте!” Аз Съм с вас!

Емануил- Бог е с нас! Обещанието Му е да бъде с нас до свършека на света! Мюсюлманският бог е абсолютен, без лице, само сила.Той е неснизходителен и далечен. Будисткият бог е извеждащ от страстите,с маска на безразличие, с обърнати зеници и склопени ръце. Единият не разрешава, другият не оправдава. Исус, Божият Син, казва „да” на Своята Невяста- Църквата, както младоженецът на сватбата приема своята невеста. Християнският Бог съчувства и помага. Той не е страх, нито безчувствен покой, а радост!

В Йоан 2:11 виждаме, че учениците на Исус видяха славата Му и повярваха. Дали все още се колебаем за причината, поради която присъстваха на тази сватба? Дали случайно именно тук Исус стори първото Си знамение?

Но по-важно от богословското ни тълкуване е дали всеки от нас ще присъства на сватбата на Агнето.

Покана има за всеки от нас. Трябва само да разпознаем Господ като Святия и Праведния, да се обърнем от греха и със сърце, разпалено от вяра и любов, да кажем „да” на предложението, което ни отправя Божественият младоженец. Той е обещал да не ни остави никога жадни. Нека Неговата радост и Неговият мир да пребъдват в живота на всеки от вас!